

Arrest

nr. 189 690 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 7 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juli 2017 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
(..)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

☐ 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden; Verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater dd 19.05.2017), ter kennis gegeven op 19.05.2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Op 06.01.2017 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Italië op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. Op 31.01.2017 diende de DVZ bij de Italiaanse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublinverordening.

De Italiaanse werden op 04.05.2017 op de hoogte gesteld van hun stilzwijgend akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 19.05.2017 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend.

Het feit dat betrokkene een broer heeft die legaal in België verblijft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van deze neef behoeft. Een repatriëring naar Italië staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene bovendien in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn broer en zijn familiaal leven met hem verder te onderhouden.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werd op 19.05.2017.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen om de overname te vragen aan Italië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van Tienen, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel, de betrokkene, (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum Caricole te Steenokkerzeel vanaf 07.07.2017."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden in het transitcentrum Caricole en op elk moment kan worden teruggeleid naar Italië. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering toe te lichten werd dus voldaan.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Genomen van de schending van:

- *artikel 3 EVRM*
- *artikel 4 van het Handvest van grondrechten van de Europese Unie*
- *de motiveringsplichten uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en de artikelen 1 à 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen*
- *artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*

De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker verwijderd zal worden met bestemming Italië, terwijl zijn familie in België verblijft en terwijl verzoeker een behandeling riskeert in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van grondrechten van de Europese Unie in geval van terugkeer naar Italië.

Uw Raad had geoordeeld met betrekking tot de vordering tot schorsing in UDN van de bijlage 26 quater in het arrest van 29 mei 2017:

"Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat tevens rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, zijn afgelegde verklaring, de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten die Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoont dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden."

Echter is de situatie in Italië ernstig verslechterd sinds dat arrest.

Inderdaad, zoals blijkt uit de actualiteit van na dat arrest, is Italië niet langer in staat om het hoofd te bieden aan de toestroom en roept de andere landen op om te helpen. Het bedreigt om zijn havens niet langer te openen voor boten die migranten op zee hebben gered. Oostenrijk heeft beroep gedaan op het leger om migranten niet langer toe te laten om de grens met Italië over te steken.

Verergering van de situatie sinds het arrest van Uw Raad van 29 mei 2017

In een artikel van 4 juli 2017 (stuk 2) leest men:

“Rome trok vorige week aan de noodklok, omdat het de toestroom van asielzoekers vanuit Libië amper nog aankan. “Het beroep dat Italië doet op onze solidariteit is volledig gerechtvaardigd”, zei Frans Timmermans, de tweede man de Commissie.

Italië dreigt met het afsluiten van de eigen havens voor de schepen van internationale hulporganisaties.” In dat zelfde artikel leest men eveneens dat de Europese Commissie ook de schuld van de crisis bij de andere lidstaten plaatst, die weigeren om asielzoekers die in Italië zijn aangekomen op te nemen:

“Lidstaten doen volgens de Commissie ook te weinig aan ‘relocatie’, het herplaatsen van asielzoekers vanuit Italië naar andere EU-landen.”

FD.nl beschrijft de situatie als volgt in een artikel van 28 juni 2017:

“Nadat Italië in de voorbije 48 uur 12.000 asielzoekers kreeg te verwerken, trekt Rome de teugels aan. Het land dreigt buitenlandse boten die migranten hebben gered op de Middellandse Zee de toegang tot zijn havens te weigeren.

EU-ambassadeur Maurizio Massari heeft woensdag van de Italiaanse overheid het mandaat gekregen de ‘onhoudbare’ situatie formeel aan te kaarten bij de Europese Commissie, meldt het Italiaanse persbureau ANSA op gezag van ingewijden.

‘Grens bereikt’

Massari heeft EU-commissaris Dimitris Avramopoulos (Migratie) gezegd dat ‘een grens is bereikt’. De situatie, waarbij alle reddingsschepen aanmeren in Italiaanse havens, is dermate serieus dat Italië meer assistentie nodig heeft van andere EU-lidstaten. Van zaterdag tot dinsdag arriveerden al 10.000 asielzoekers in Italië. Tot dusver zijn dit jaar 73.000 migranten het land binnengekomen, een toename van 14% vergeleken met een jaar eerder.

Volgens de Italiaanse EU-ambassadeur trekt de toestroom van migranten een onevenredig zware wissel op het ‘sociale en politieke klimaat’, aldus een diplomatieke bron. Als gevolg daarvan wordt het lastig nieuwe migranten op te nemen. Wanneer de situatie niet verandert, ziet Italië zich mogelijk genoodzaakt schepen die niet onder Italiaanse vlag varen de toegang tot zijn havens te weigeren. Datzelfde geldt voor schepen die geen onderdeel uitmaken van Europese missies, zoals Frontex. Het gaat vooral om vaartuigen die migranten voor de kust van Libië oppikken.” (stuk 4)

De tijd waarschuwt ook voor een crisissituatie in een artikel van 6 juli 2017 (stuk 5):

“Italië zag sinds januari 85.000 migranten vanuit Libië aankomen, nu al een vijfde meer dan vorig jaar. Het panikeerde en dreigde ermee zijn havens dicht te gooien voor schepen met migranten aan boord. Oostenrijk overwoog grenscontroles in te voeren aan de grens met Italië.

(...)

‘In 2015 kwamen 1 miljoen migranten aan in Europa. Maar Italië heeft operationeel en politiek zijn verzadigingspunt bereikt. De ervaring van de voorbije twee jaar toont dat er maar één manier is om solidair te zijn: Italië helpen de instroom te doen dalen. De indruk is dat de lidstaten sneller zullen schakelen dan in 2015, omdat ze niet nog eens in dezelfde nachtmerrie willen belanden.’”

De situatie was eerder al ernstig, zoals hieronder zal blijken. Toch werd de crisis nog verergerd deze laatste dagen, door een immense toestroom en het steeds moeilijker worden voor asielzoekers om door te reizen naar andere Europese landen.

Zo heeft Oostenrijk deze laatste dagen beslist om het leger in te zetten om te vermijden dat asielzoekers kunnen doorstromen:

“Oostenrijk heeft plannen om de controles aan de grenzen te verscherpen en soldaten in te zetten om de grens met Italië te bewaken. Het land wil zo de toenemende stroom van vluchtelingen tegengaan. Dat heeft de Oostenrijkse minister van Defensie, Hans Peter Doskozil, maandag aangekondigd.” (stuk 3)

België heeft trouwens beloofd om asielzoekers uit Italië te hervestigen:

“België hervestigde 213 asielzoekers uit Italië en 568 uit Griekenland en het moet tegen eind september ongeveer 1.500 mensen opnemen.” (stuk 5)

Het is uiterst hypocriet om, in die omstandigheden, een asielzoeker zoals verzoeker terug te sturen naar Italië waar er duidelijk een ernstig risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van grondrechten van de Europese Unie.

Daarenboven bevat het administratief dossier geen informatie omtrent de situatie in Italië dat geactualiseerd is met deze recente evenementen.

Met betrekking tot de systeemfouten in het asiel en opvangsysteem in Italië

Verzoeker vreest in Italië in onmenselijke omstandigheden terecht te zullen komen, gelet op de systeemfouten in het asiel-en opvangsysteem.

De opvangsituatie in Italië is desastreus. Vele asielzoekers overleven op straat, zonder enige ondersteuning.

Uw Raad heeft beslist:

“Verzoekster kan dan ook worden gevolgd in zoverre zij betoogt dat de verwerende partij de situatie in Italië van een “Dublin returnee” had moeten onderzoeken daar de niet-automatische verlenging, van opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders een gegeven is dat wijst op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De Raad wijst er nogmaals op dat de verwerende partij met betrekking tot de niet-automatische verlenging van specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders een partiële lezing maakt van het AIDA-rapport, hetgeen duidt op een gebrek aan een nauwkeurig en volledig onderzoek van het geval van verzoekster. Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders, stopgezet eind juni 2015, inmiddels weer werden gefinancierd en opgestart noch blijkt dat verzoekster als Dublin-terugkeerder toegang heeft tot de andere opvangstructuren in Italië. In casu kan er dan ook niet zonder meer van worden uitgegaan dat verzoekster als Dublin-terugkeerder de nodige opvang zal krijgen.

De verweernota laat niet toe anders te besluiten.

Uit wat hierboven wordt besproken, kan worden besloten dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een nauwkeurig en volledig onderzoek heeft plaats gehad naar de actuele opvangsituatie van de Dublin-terugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van een artikel 3 van het EVRM.

Of de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders in Italië een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM kan de Raad heden niet vaststellen, daar het hem niet toekomt zich in de plaats van het bestuur te stellen. De Raad kan in casu, gelet op de elementen in de bestreden beslissing, enkel vaststellen dat onvoldoends onderzoek werd gevoerd naar de actuele opvangsituatie van Dublin-terugkeerders in Italië (...).”

Het OSAR-rapport van augustus 2016 stelt dat de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders niet werden verlengt.

“Les projets du FER voués spécifiquement à l'hébergement des personnes transférées en Italie dans le cadre de Dublin ont complètement cessé en été 2015. »

Uw Raad heeft ook in een recent beslissing gesteld dat:

“Aldus blijkt prima facie niet dat verwerende partij bij haar beoordeling in het kader van artikel 3 van het EVRM, meer bepaald in het licht van het door de raadsheer van de verzoekende partij aangehaalde probleem van recht op toegang tot opvang voor de verzoekende partij na overdracht gelet op het feit dat zij reeds opvang genoot in Italië, alle relevante en pertinente gegevens in rekening heeft gebracht. Hierbij wenst de Raad er nogmaals op te wijzen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf verwijst naar het SHF rapport en passages, uit dit rapport hanteert in haar beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad benadrukt nog dat volgens het EHRM een - specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming.”

In casu heeft tegenpartij een lange beslissing genomen om de verschillende rapporten te kritiseren. Maar tegenpartij heeft geen enkel specifieke garantie aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd.

De lange beslissing van verwerende partij geeft helemaal geen garanties op opvang en een eerlijke asielprocedure. De bestreden beslissing schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van proportionaliteit, het beginsel van goede administratie dat wil dat elke beslissing berust op legitieme en wettelijk toegestane middelen, evenredigheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel en het fair-playbeginsel.

Een terugkeer zonder individuele garantie schendt artikel 3 EVRM.

Verzoeker verwijst ook naar de conclusies van het Osar-Rapport, die over de omstandigheden van de opvang stellen (p. 79):

« Le système italien d'hébergement présente encore des défaillances systémiques. Le nombre de places qu'il comporte a certes considérablement augmenté mais il reste très insuffisant, en particulier face à la forte multiplication du nombre de personnes qui devraient être hébergées.

La majeure partie des places se trouvent dans les CAS. Toutefois, ces centres ne sont la plupart du temps en service que pour une période limitée avant d'être refermés; par ailleurs, leurs gérants n'ont souvent pas d'expérience dans le domaine de l'asile et de la prise en charge (par exemple, des hôteliers). D'où une qualité très variable d'un centre à l'autre, ce qui fait douter de l'adéquation et de la durabilité du système. »

Verzoekster verwijst bovendien naar het AIDA-rapport, dat online staat en waarin kan gelezen worden dat de opvangsituatie in Italië zeer problematisch is (vanaf p.30):

“The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy is in relation to the reception system, which is, however, a problem for all asylum seekers.

The issue of Dublin returnees was addressed in 2013 by the Swiss Refugee Council, which stressed the concern for the reception system conditions affecting asylum seekers, refugees and those granted status on the basis of humanitarian grounds sent back to Italy. According to the Swiss Refugee Council, considering the number of Dublin transfers ordered towards Italy (3000 out of 3551 of the total amount

of the transfers ordered by Switzerland), deep concern emerges from the lack of “sufficient reception places” and from the difficulty of access to accommodation centres, to social services or other assistance, and to the labour market as well⁷⁴, criticism, which affects all the Dublin Returnees in Italy in the same manner⁷⁵. Furthermore, another case against a transfer to Italy decided by the Swiss authorities was lodged before the European Court of Human Rights (*Tarakhel v. Switzerland*). On the 4th November 2014 the ECtHR released the judgment.⁷⁶

(...)

For sure, problems arise concerning the reception system in Italy. As CIR emphasised in its “Dubliners Project reports”, Dublin returnees may have, in practice, more limited access to reception facilities than other asylum-seekers, mainly due to the fact that the asylum procedure of a number of those transferred to Italy has already been concluded. Therefore, they are no longer considered asylum-seekers and they should lose, by law, their right to be accommodated in CARA structure. (...)

However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have been adopted. From 2011 the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects⁷⁸ for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari). These projects are addressed to either all the Dublin returnees or to vulnerable categories among Dubliners.

These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior.

Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or ‘ordinary’ categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration. »

Verschillende andere organisaties spreken van een schending van artikel 3 EVRM, zowel wat betreft opvang, als wat betreft het risico op refoulement en detentie van vluchtelingen.

De situatie in Italië is weldegelijk te vergelijken met deze in Griekenland.

Verzoeker herinnert aan de principes van het arrest MSS tegen België:

362. Le requérant allègue qu'en le renvoyant en Grèce en application du règlement « Dublin » les autorités belges l'ont exposé, en raison des conditions de détention et d'existence réservées aux demandeurs d'asile, à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention précitée.

363. Le Gouvernement conteste cette thèse de la même manière qu'il s'oppose à voir une violation de l'article 3 du chef de l'expulsion du requérant et du risque subséquent résultant de la défaillance de la procédure d'asile.

364. La Cour considère que le requérant formule sur le terrain de l'article précité de la Convention des allégations posant des questions de droit et de fait complexes qui ne peuvent être tranchées qu'après un examen au fond de la requête. Il s'ensuit que cette partie de la requête n'est pas manifestement mal fondée au sens de l'article 35 § 3 de la Convention. Aucun autre motif d'irrecevabilité n'ayant été relevé, elle doit être déclarée recevable.

365. Sur le fond, la Cour rappelle que, selon sa jurisprudence constante, l'expulsion d'un demandeur d'asile par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à la torture ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (*Soering c. Royaume-Uni*, arrêt du 7 juillet 1989, série A no 161, §§ 90-91, *Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni*, arrêt du 30 octobre 1991, série A no 125, § 103, *H.L.R. c. France*, arrêt du 29 avril 1997, Recueil 1997-III, § 34, *Jabari* précité, § 38, *Salah Sheekh c. Pays-Bas*, no 1948/04, § 135, CEDH 2007 I (extraits), no 1948/04, *Saadi* précité, § 152).

366. En l'espèce, la Cour a déjà conclu au caractère dégradant des conditions de détention qu'a subies le requérant et les conditions dans lesquelles il a vécu en Grèce (paragraphes 233, 234, 263 et 264 ci-dessus). Elle relève que, avant le transfert du requérant, ces faits étaient notoires et faciles à vérifier à partir d'un grand nombre de sources (paragraphes 162-164 ci-dessus). Elle tient également à souligner qu'il ne saurait d'aucune manière être reproché au requérant de ne pas avoir informé les autorités administratives belges des raisons pour lesquelles il ne souhaitait pas être transféré en Grèce. Elle a en effet constaté que la procédure devant l'Office des étrangers ne permettait pas d'en faire état et que les autorités belges appliquaient le règlement « Dublin » de façon automatique (paragraphe 352 ci-dessus).

367. Se fondant sur ces conclusions et les devoirs qui pèsent sur les États en vertu de l'article 3 de la Convention en matière d'expulsion, la Cour considère qu'en expulsant le requérant vers la Grèce, les autorités belges l'ont exposé en pleine connaissance de cause à des conditions de détention et d'existence constitutives de traitements dégradants.

368. Dès lors il y a eu violation de l'article 3 de la Convention.

Op dezelfde manier moet men besluiten dat de Belgische staat de bestreden beslissing genomen heeft, wetende wat de situatie in Italië is.

De bestreden beslissing getuigt van kennis van de problematische situatie in Italië.

Zij baseert zich op het vermoeden, volgens hetwelke de fundamentele rechten gerespecteerd zullen worden, daar Italië het EVRM ondertekende.

Het arrest MSS van het EHRM, evenals het arrest NS van het Hof van Justitie hebben echter een einde gemaakt aan het blinde vertrouwen dat men mag hebben op dit vermoeden:

« Il n'existe pas de présomption irréfragable selon laquelle l'État membre censé être responsable d'une demande d'asile en vertu du Règlement Dublin, respecte les droits fondamentaux de l'UE. Il appartient donc aux États membres, juridictions nationales comprises, de ne pas transférer un demandeur d'asile vers l'État membre responsable au sens du Règlement Dublin, lorsqu'ils ne peuvent ignorer que cet État n'est pas en mesure, en raison des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil, de prendre en charge le demandeur d'asile sans lui faire courir le risque réel d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants.

Cependant, l'État membre qui doit transférer le demandeur, mais qui ne peut le faire, doit examiner les autres critères du règlement pour vérifier si l'un d'eux permet d'identifier un autre État membre comme responsable, à condition que cela n'entraîne pas une procédure d'une durée déraisonnable ». 2

Het risico op schending van het non-refoulement beginsel is erg. In vergelijkbare toestand oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Sharifi t. Griekenland en Italië:

“The Court reiterated that it was for the State carrying out the return to ensure, even in the context of the Dublin system, that the destination country offered sufficient guarantees in the application of its asylum policy to prevent the person concerned being removed to his country of origin without an assessment of the risks faced. Thus, the Court had found in this case a violation by Greece of Article 13, taken together with Article 3, on account of the lack of access to the asylum procedure and the risk that the applicants would be deported to Afghanistan, where they were likely to be subjected to inhuman and degrading treatment. As to Italy's responsibility resulting from the applicants' removal to Greece, the Court found no reason to depart from its findings in the judgment in the case of M.S.S. v. Belgium and Greece, and held that it had been for the authorities, Italian in this case, to examine the applicants' individual situations and to verify, before returning them, how the Greek authorities applied their legislation on asylum in practice. Consequently, there had been a violation of Article 3 in this regard in respect of Reza Karimi, Yasir Zaidi, Mozamil Azimi and Najeeb Heideri (also known as Nagib Haidari). In the light of this conclusion and having regard to the circumstances of the case, the Court considered that it was not necessary to examine the applicants' complaints under Article 2.”

Het Hof oordeelde ook dat een asielzoeker afkomstig uit een land in oorlog – de situatie in Koerdische regio's van Turkije is vergelijkbaar - per definitie verdedigbare grieven ten opzichte van artikel 3 EVRM had.

Uit de algemene situatie blijkt duidelijk dat verzoekster naar Italië sturen een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst te worden.

Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Verzoeker heeft veel familie in België: zijn broer, drie neven en een nicht zijn erkend vluchtelingen in België. Ze hebben nu de Belgische nationaliteit.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat geen motivering omtrent het gezinsleven van verzoeker in België. Het vormt een schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet bijgevolg geschorst worden.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt prima facie vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten

grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoekende partij blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Dit onderdeel van het middel is prima facie niet ernstig.

2.4. Verzoekende partij betoogt in essentie dat sinds het arrest van 29 mei 2017 waarbij haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bijlage 26quater van 19 mei 2017 verworpen werd, de situatie in Italië verslechterd is waardoor er thans sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie indien zij teruggeleid wordt naar Italië.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat hij zich reeds zeer recent, met name op 29 mei 2017, bij arrest nr. 187 644 heeft uitgesproken over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht van verzoekende partij naar Italië. De Raad heeft daarbij omstandig geoordeeld, met inachtneming van de door de partijen gehanteerde bronnen, dat een overdracht prima facie geen schending oplevert met betrekking tot artikel 3 van het EVRM. Thans beroept de verzoekende partij zich opnieuw op een schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht naar Italië daar zij van mening is dat *“de situatie in Italië ernstig verslechterd (is) sinds dat arrest”*. Ter staving hiervan verwijst zij naar vier krantenartikelen:

- *“Actieplan moet Italië helpen bij migratiecrisis”* van 4 juli 2017 en afgeprint van nrc.nl
- *“Oostenrijk wil grens met Italië strenger bewaken en leger inzetten”* van 4 juli 2017 en afgeprint van www.hbvl.be (het belang van Limburg)
- *“Italië dreigt buitenlandse boten met migranten tegen te houden”* van 28 juni 2017 en afgeprint van FD.nl
- *“Migratienachtmerrie uit 2015 is terug”* van 6 juli 2017 en afgeprint van www.tijd.be

De Raad wijst er vooreerst op dat het aan de verzoekende partij toekomt om met gezaghebbende bronnen – en krantenartikelen zijn dit niet - aan te tonen dat zij bij een overdracht naar Italië een risico zal lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Dit geldt des te meer wanneer de Raad zeer recent nog maar een beoordeling heeft doorgevoerd, rekening houdende met gezaghebbende bronnen en geoordeeld heeft dat verzoekende partij dergelijke schending op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt.

Lezing van de krantenartikelen waarnaar de verzoekende partij thans verwijst om het oordeel van de Raad achterhaald te beschouwen, leert bovendien niet meer dan dat er nog steeds sprake is van een grote toestroom van asielzoekers en dat Italië opnieuw de hulp heeft ingeroepen van Europa, dat heeft toegezegd om onder meer 35 miljoen euro extra te geven aan Italië voor migratie-management. Verder blijkt ook dat Europa het plan om de Libische autoriteiten te versterken ten einde de migratiestroom tegen te houden als prioritair beschouwt. Eveneens blijkt dat het Europese asielagentschap EASO klaar staat om extra mobiele teams naar Italië te sturen om asielaanvragen te verwerken. Aldus dient geconcludeerd dat Italië geholpen wordt om het hoofd te bieden aan de toestroom van asielzoekers.

De Raad ziet niet in, gelet op voorgaande waaruit blijkt dat Europa maatregelen onderneemt om de situatie in Italië onder controle te houden, hoe uit het loutere feit dat Italië bedreigd heeft om zijn havens te sluiten voor de toestroom van asielzoekers en Oostenrijk gesteld heeft zijn grenzen strenger te willen bewaken, kan besloten worden dat de Italiaanse autoriteiten thans bij overdracht van verzoekende partij hun verplichtingen niet zullen nakomen ten aanzien van verzoekende partij waardoor er een schending dreigt van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog waar zij stelt dat *“zoals blijkt uit de actualiteit van na dat arrest, (...) Italië niet langer in staat (is) om het hoofd te bieden aan de toestroom”*, gelet op de door Europa genomen maatregelen en het feit dat nergens uit blijkt dat Italië zijn verplichtingen ten aanzien van Dublin-terugkeerders niet meer zou (kunnen) nakomen.

Gelet op voorgaande is de kritiek dat het administratief dossier niet geactualiseerd werd met deze recente evenementen niet dienstig.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij opnieuw verwijst naar rapporten (OSAR of SFH van augustus 2016 en AIDA third update van januari 2015) waarbij moet opgemerkt worden dat het OSAR-rapport van augustus 2016 en het meer recente AIDA-rapport van december 2016 reeds onder de loep zijn genomen door de Raad bij arrest nr. 187 644 van 29 mei 2017.

Zo heeft de Raad geoordeeld:

“Verzoeker toont niet aan dat het bestuur een verkeerde of onvolledige lezing zou hebben gemaakt van de rapporten waarnaar verwezen in de beslissing. Uit die rapporten kan immers geen beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië worden afgeleid. Uit de bestreden beslissing, de door verzoeker aangehaalde passages en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers.

Er worden door de Italiaanse overheid terdege tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd. Er wordt evenwel geoordeeld dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoeker na haar overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Uit de door de verwerende partij geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen.

Uit publicaties van het ECRE Weekly Bulletin d.d. 30 april 2015 blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven. Het SPRAR-opvangnetwerk, dat 32.000 personen kan herbergen, werd in het leven geroepen. Indien die vol zitten, dan worden de mensen naar het vasteland getransfereerd waar zij in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Door verwerende partij werd bijgevolg wel degelijk gemotiveerd om welke redenen de voormelde rapporten niet negatief kunnen worden geïnterpreteerd. Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Verder dient te worden opgemerkt dat op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") een plan werd onthuld voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

Ook in het SFH-rapport wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verzoeker toont niet aan dat er geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië.

Verzoeker betwist niet dat Dublin-terugkeerders in de luchthavens van Rome en Milaan worden begeleid en ondersteund door NGO's die er actief zijn. Ook deze NGO's kunnen blijkens de door het bestuur gehanteerde rapporten van AIDA en SFH opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublinterugkeerders begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerders, quod in casu, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië (SPRAR en CARA). Uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders, eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris is nagegaan of er redenen zijn die zich zouden kunnen verzetten tegen de overdracht van de verzoekende partij aan Italië. In het kader van dit onderzoek werd in het bijzonder rekening gehouden met de moeilijkheden waarmee Italië - net als elke andere lidstaat - geconfronteerd wordt in het kader van de asielcrisis.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing blind zou gebleven zijn voor de gebeurlijke gebreken in het Italiaanse asielsysteem. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing in concreto en rekening houdend met de specifieke situatie van de verzoekende partij onderzocht of er in casu een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM. Ten onrechte spitst de verzoekende partij

haar kritiek toe op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing, daar waar voorafgaand aan de door de verzoekende partij gewraakte passage duidelijk een in concreto onderzoek werd gevoerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

De verzoekende partij stelt vast dat het feit dat de Italiaanse instanties het verzoek tot overname niet hebben beantwoord, bevestigt dat zij geen individuele garantie heeft dat haar asielaanvraag zal behandeld worden en dat zij bijstand en opvang zal genieten.

Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

De Raad benadrukt nog dat de Italiaanse overheden zeven dagen op voorhand zullen worden in kennis gesteld van een overdracht, zodat alle nodige verplichtingen kunnen worden voldaan.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, erop wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland.

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland).

De Raad benadrukt dat ook dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij komt tot de conclusie dat de in de bestreden beslissing vernoemde bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij baseert zich, voor de analyse van de wijze waarop de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is, onder meer op het AIDA-rapport van december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF rapport van augustus 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië en motiveert hieromtrent: "Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra, pagina 28). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport melding maakt van de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport

(pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprarexpansion>).

We merken op dat de betrokkene geen beschermingsverzoek indiende in Italië en derhalve niet ressorteerde onder de onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). De betrokkene genoot volgens zijn verklaringen toch opvang in het kader van registratie of vanwege humanitaire overwegingen.

Betreffende de condities in de opvangcentra citeert de betrokkene ook het AIDA-rapport ("Conditions in many of these facilities present serious concerns and are not suitable for residence of asylum seekers", pagina 14). Hieromtrent merken we op dat het AIDA-rapport, zoals boven reeds aangehaald, tevens aangeeft dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk. Verzoekers voor internationale bescherming stromen door naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden en het probleem van overbevolking situeert zich niet op dit niveau. Daarenboven kunnen geenszins concrete elementen worden aangehaald die erop wijzen dat in de opvangstructuren in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van betrokkene zouden aantasten.

In het AIDA-rapport wordt onder meer gesteld : "Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre" (pagina 73). De auteurs van het SFH-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."

De verwerende partij komt, na het onderzoek en de beoordeling van de in de verschillende bronnen vervatte informatie, tot de volgende conclusie:

"We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, zich daarbij steunend op allerlei recente bronnen van informatie.

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch de uiteenzettingen van de verzoekende partij noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat de verzoekende partij verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië. De verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat zij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn. De uiteenzetting van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de

voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.2.3.3.3. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er met haar kritiek niet in slaagt om afbreuk te doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoekende partij an sich geen kwetsbaar profiel heeft. Verzoekende partij maakt dit bijzonder kwetsbaar profiel niet aannemelijk.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep, het volgende gemotiveerd:

“Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omwille van familiale redenen, meer bepaald omdat zijn broer en heel wat andere familieleden er verblijven. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat hij er gedwongen werd zijn vingerafdrukken te laten registreren en ze hem vertelden dat hij teruggestuurd zou worden naar Turkije als hij niet meewerkte. Hij gaf aan zich in Italië onder druk gezet te hebben gevoeld, maar niet meer te kunnen zeggen over zijn kortstondig verblijf. De betrokkene benadrukte dat hij in Italië geen asielaanvraag indiende. Hij verklaarde in Italië geen familie te hebben en in België wel en hij om die reden verkiest dat zijn asielaanvraag in België wordt behandeld.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013..”

De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan zij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het Tarakhel arrest, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR-netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Italië.

Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaard als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening niet beschikbaar zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht.

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36). Het feit dat de verzoekende partij geen vrienden en familie heeft in Italië geeft aldus geen aanleiding tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in het betoog dat het feit dat de Italiaanse overheden niet hebben ingestemd met de overname, bevestigt dat er geen garanties zijn dat zij opvang en bijstand zal krijgen. Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublinoverdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Zoals supra uiteengezet zijn er geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij zich enkel op materieel theoretisch recht baseert om geen toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin III-Verordening.

Noch het betoog van de verzoekende partij, noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

2.3.3.4. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Bijgevolg maakt de verzoekende partij op het eerste zicht evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, noch van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3.2. en 17.1. van de Dublin III-Verordening aannemelijk.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt de verzoekende partij op het eerste zicht aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet. Op het eerste zicht toont de verzoekende partij het bestaan van een manifeste appreciatiefout niet aan."

De Raad herneemt deze overwegingen.

De citaten waarnaar de verzoekende partij verwijst, fragmentarisch als ze zijn, brengen weliswaar bepaalde moeilijkheden aan de oppervlakte, maar kan de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM niet ondermijnen.

Ter zake kan worden gewezen op de zaak A.M.E v. Nederland van 13 januari 2015 van het EHRM waarin herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 13 januari 2015, nr. 51428/10, § 35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië in beginsel geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. In een arrest van 30 juni 2015 bevestigde het EHRM overigens dat, ook al rijzen ernstige twijfels over de capaciteiten van het

systeem, de structuur en de algemene situatie van de opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf de verwijdering van asielzoekers naar Italië niet kunnen verhinderen (EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015, § 36). De verzoekende partij brengt geen argumenten bij die daar in casu anders over zouden kunnen doen oordelen.

Ook in de latere uitspraken van het Hof, gewezen in november 2015 wordt erop gewezen dat:

“21. In the Court’s view, the present case cannot be distinguished from A.S. v. Switzerland. Moreover, the Court reiterates that the overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in itself act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115).

The applicant’s complaint under Article 3 of the Convention is therefore manifestly ill-founded and must be declared inadmissible, pursuant to Article 35 §§ 3 and 4 of the Convention. [Naar het oordeel van het Hof kan onderhavige zaak niet onderscheiden worden van AS. tegen Zwitserland. Het Hof benadrukt daarenboven dat de algemene situatie inzake opvang in Italië op zichzelf geenszins kan beschouwd worden als een hinderpaal voor verwijderingen van asielzoekers naar dat land. De klacht van de verzoekende partij onder artikel 3 EVRM is daarom manifest ongegrond en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35 §§ 3 en 4 van het Verdrag (eigen vertaling)] (A.M. tegen Zwitserland, nr 37466/13 van 3 november 2015)

41. The Court further finds that the applicant has not demonstrated that her future prospects, if returned to Italy with her child, whether considered from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to have access to the available resources in Italy for an asylum-seeking single mother with a minor child, or that, in the event of health-related or other difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. In any event, it will remain possible for the applicant to lodge a fresh application with the Court (including a request for an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court) should that need arise.” [Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië met haar kind, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoekende partij in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor een asielzoekende alleenstaande moeder met minderjarig kind of dat, in geval van gezondheids- of andere moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren. In ieder geval blijft het mogelijk voor de verzoekende partij om een nieuw verzoek bij het Hof in te dienen (waaronder een verzoek voor een interim measure in toepassing van Rule 39) indien de noodzaak zich daartoe voordoet (eigen vertaling).] (A.T.H. tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015).

Dit standpunt werd ook eind 2016 aangehouden (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; *“33. The Court reiterates that the situation in Italy for asylum - seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115).”* en § 36: *“As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the abovementioned cases.”* en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Verzoekende partij kan met haar fragmentarische citaten in het licht van voorgaande rechtspraak van het Hof niet overtuigen om aannemelijk te maken dat de verwerende partij in casu op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de overdracht van verzoekende partij geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij verwijst voorts naar een passage uit het AIDA-rapport van januari 2015 (third update) daar waar de verwerende partij het AIDA-rapport van december 2016 hanteert. Verzoekende partij kan bezwaarlijk en bovendien ongefundeerde kritiek uiten op het feit dat verwerende partij niet geactualiseerde informatie zou hanteren wanneer zij in haar verzoekschrift zelf verwijst naar achterhaalde informatie.

Ook de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet doen besluiten tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dit nog daargelaten de vaststelling dat deze rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kent en de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak zonder meer transponeerbaar zijn op haar geval.

Ook het loutere feit dat Italië een toestroom van asielzoekers heeft gekend, hetgeen de verwerende partij trouwens niet ontkent, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij bij een overdracht naar Italië riskeert onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er daarnaast op, voor zover de verzoekende partij verwijst naar één of meerdere krantenartikelen, dat mediaberichten geen internationale gezaghebbende rapporten zijn, doch enkel persoonlijke weergaves door journalisten van interviews, verklaringen en situaties.

De stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt, en haar uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt prima facie niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Het loutere feit dat België zich eveneens geëngageerd heeft om asielzoekers vanuit Italië over te nemen, maakt evenmin dat daaruit kan besloten worden dat een overdracht van de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM zou teweeg brengen.

Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat Italië ermee gedreigd heeft de Italiaanse havens te zullen sluiten, kan dit evenmin doen besluiten dat de Italiaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekende partij niet zullen nakomen.

Gelet op het bovenstaande dient prima facie te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst.

2.6. Verzoekende partij meent nog dat een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorligt omdat zij veel familie heeft in België en er geen motivering is aangaande haar gezinsleven in de bestreden beslissing.

2.7. Vooreerst kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling als zou er in de bestreden beslissing geen motivering terug te vinden zijn omtrent haar gezinsleven. Zo wordt immers gesteld:

“Het feit dat betrokkene een broer heeft die legaal in België verblijft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van deze neef behoeft. Een repatriëring naar Italië staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene bovendien in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn broer en zijn familiaal leven met hem verder te onderhouden.”

Verzoekende partij betwist deze motivering op geen enkele wijze.

Daarnaast blijkt dat de verwerende partij zich in de beslissing van 19 mei 2017 (bijlage 26quater) reeds gebogen heeft over het aangehaalde familieleven van verzoekende partij in België waarbij gesteld werd:

“De betrokkene stelde, zoals vermeld, in België verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene gaf

aan dat zijn broer, 3 neven en 1 nicht in België verblijven en de Belgische nationaliteit bezitten.

Daarnaast maakte hij gewag van een in Duitsland verblijvende oom en tante en een in Zweden verblijvende oom. Raadpleging van de databank toonde aan dat de broer, neven en nicht van de betrokkene effectief in België verblijven en allen de Belgische nationaliteit bezitten.

Betreffende het verblijf in België van de broer, neven en nicht van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer, neven en nicht van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Vooreerst merken we op dat de neven en nicht van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van artikel 16(1) vallen.

Wat de broer van de betrokkene betreft, merken we op dat we niet in het bezit zijn van een schriftelijke verklaring zoals hierboven vermeld. Daarnaast merken we op dat de betrokkene aangaande zijn gezondheidstoestand verklaarde last te hebben van zijn spijsverteringsstelsel – meer specifiek bloed in de stoelgang – maar voor de rest in goede gezondheid te verkeren. Bovendien merken we op dat de betrokkene gedurende de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn broer en hem zou bestaan en dat zijn broer in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd."

De kritiek op deze motieven werd door de Raad in het kader van een UDN-procedure verworpen bij arrest nr. 187 644 van 29 mei 2016.

Verzoekende partij maakt met haar betoog prima facie geenszins aannemelijk dat de verwerende partij het feit dat verzoekende partij familie op het Belgische grondgebied heeft, zou genegeerd hebben. Integendeel, uit voorgaande blijkt dat de verwerende partij omstandig gemotiveerd heeft waarom dit gegeven het treffen van de verwijderingsmaatregel niet verhindert. Een schending van artikel 74/13 wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

2.8. Het enig middel is niet ernstig.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER